

„... Él még közöttünk egy poéta, aki a magyarság dolgában és érdekében többet tett egymaga, mint talán az összes Emkék.”

(Bródy Sándor)

„... Amit a politikusok és az irodalom nagy része a nemzet magyarságán rontott, azt Pósa Lajos, az igazi, magyar gyermekirodalom megteremtője helyrehozta a jövő nemzedékében.”

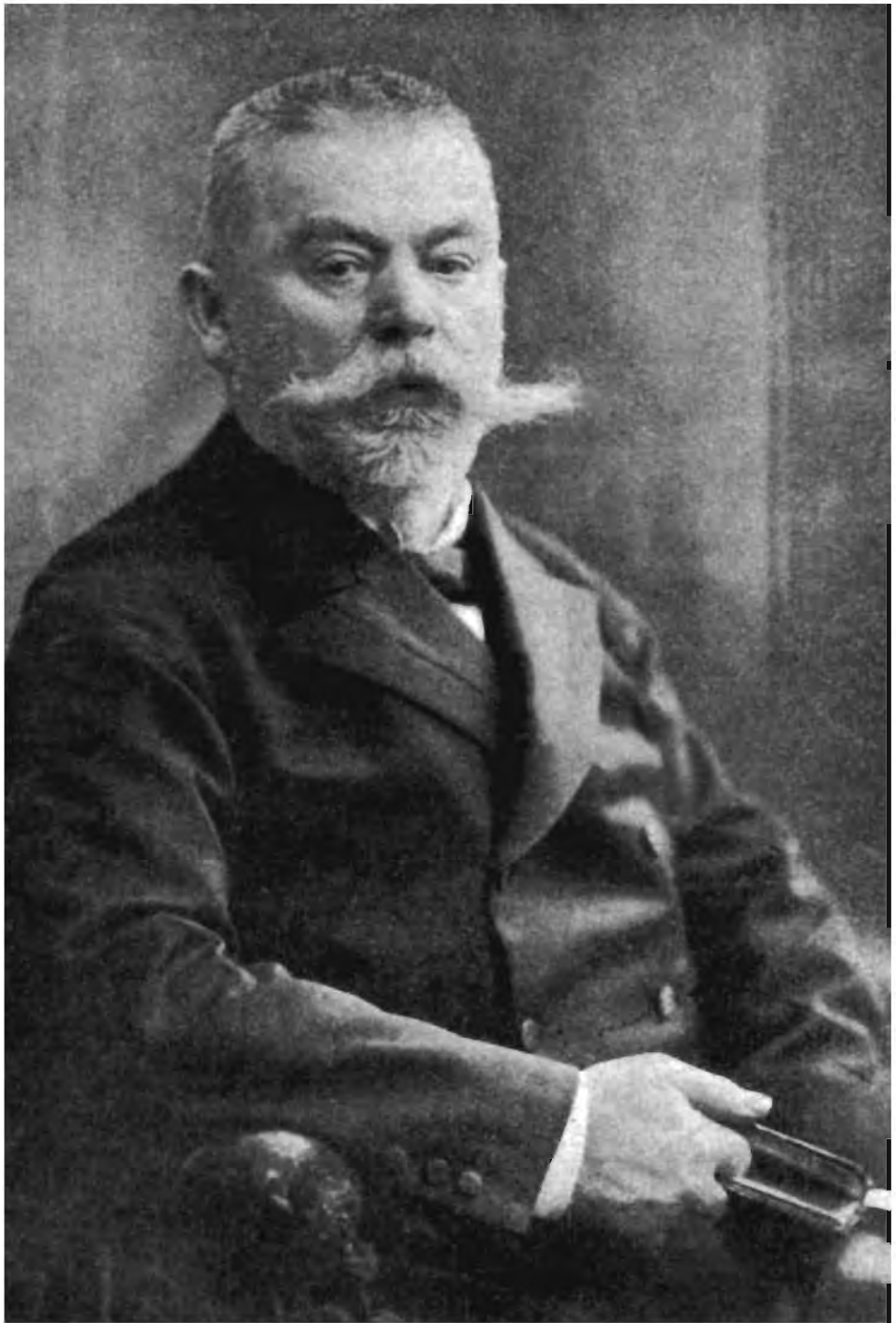
(Nagy Sándor – Senex)

„... eredeti költő nem volt. Egy eredeti ötlete, eredeti mondata vagy jelzője nincs. De ami kincse van a magyar léleknek az Erdélyi-féle s az Arany–Gyulai-féle gyűjteményekben, továbbá a református zsol-tárokban és dicséretekben, ő azokat gyermekjátékokká dolgozta fel és elszórta örökhatású, kedves kincsekül az országban. Munkásságának nemzetnevelő hatásában egy lépcsővel sem áll lejjebb Petőfi-nél, Aranynál, Jókainál.”

(Gárdonyi Géza)

„... Verseiben, gyermeklapjában és abban a hatalmas arányú ifjú-sági irodalomban, melyet megteremtett, soha, egyetlen pillanatra se tévesztette szem elől törekvései célját, hogy a gyermeklelket, ameddig csak lehetséges, ameddig az élet brutalitásai megengedik, megtartsa a tisztaság érintetlen erkölcsében, hogy az elválaszthatatlanul forrjon össze lelkével és mint acélvért védelmezze a rossz és a rút minden kísértése és csábítása ellen és megtartsa ideáljai keményakarátú bajnokának, végig az élet változatain és fordulatain. Szent élethivatás, mely a költészet gyöngédségeiből és finomságai-ból sziklavárákat és ércfalú arzenálokat épít: virágtemplomokat a lélek eszményeinek, a teremtett világ szépségeinek. Nemzedékről nemzedékre átszálló örök tradíciót. Pósa Lajos ennek a tradíció-nak, vagyis a nemzeti hitnek rajongója, költője, apostola. Költésze-tében a magyar lélek bája mosolyog: az egyszerűség és őszinteség. Gyermekverseiben, csapongó dalaiban és hazafias tárgyú versei-ben ugyanaz a harmonikus magyar szellem játszik és lángol. Pósa: a magyar lélek költészete, s a nemzetet a maga lelkétől külön-választani nem lehet. A nemzet addig él, ameddig a lelke, szelleme, költészete. Ameddig Pósa.”

(Lőrinczy György)

Tu-ú, tu-ú, tu-ú!

(Képző-intézeti növendékek számára.)

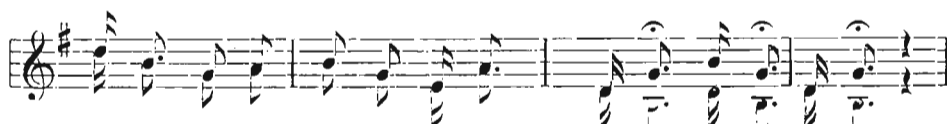
Irta Pósa Lajos

Mérsékeltten.

Megzenésítette Tihanyi Ágoston.

1. Szól a tü-lök, reg - ge - le - dik, } 1 2. Tu - ú, tu - ú, tu - ú!
2. E - redj, Csá - kó, a me - ző - re, }

1. Az ut - czán por ke - re - ke - dik. } 1-2. Tu - ú, tu - ú, tu - ú!
2. A har - ma - tos le - ge - lő - re. }

Kissé élénken.

1. Tü - le - ke - dik a sok te - hén, Ö - rül, hogy nincs
2. E - gyél, e - gyél friss fű - vecs - két, Adj a - nyám - nak

1. a kö - te - lén... } 1 -2. Bu - ú, bu - ú, bu - ú!
2. sok te - jecs - két... }

HINTÓKA – RINGÓKA

Liliomszál, rózsaszál,
Sanyi, Böske hova száll?
Föld alá,
Víz alá,
Kis patak ölébe,
Tisza közepébe,
Még annál is mélyebbre,
Tenger fenekére.
Gyöngyöt szedünk anyának,
Halat fogunk apának.
Hintóka,
Ringóka,
Szállj a napsugárral,
Katicabogárral,
Hozz vissza majd hajnalra
Dalos pacsirtával!

Liliomszál, rózsaszál,
Anna, Béla hova száll?
Kis fára,
Nagy fára,
Házunk födelére,
Torony tetejébe,
Még annál is feljebbre,
Egyenest az égbe,
Csókot szórunk anyának,
Csillagesőt apának.
Hintóka,
Ringóka,
Szállj a napsugárral,
Katicabogárral,
Hozz vissza majd hajnalra
Dalos pacsirtával!

CSITT, CSENDESEN...

Csitt, csendesen, dologra!
Erre, halak, horogra!
Azt mondja a szakácsné:
Nincs jobb, mint a halászlé.

Tisza vize de tiszta!
A horgomon giliszta.
Kóstold meg csak, kecsége,
Nagyon finom csemege.

Gyere, csuka, gyer' koma,
Hadd legyen ma lakoma,
Hadd örüljön jó anyám,
Ott azon a kis tanyán.

Ne sírj, ne ríj, Ilonka,
Mert megszökik a potyka.
Majd fogok én te neked
Piros szárnyú keszeget.

Fogok kárászt, mennyhalat,
Mind a kettő jó falat.
Ni! Ott szalad egy sügér,
Ezüst pénze de fehér!

Ejnye, ejnye, mi dolog?
Meg se mozdul a horog.
Megy a hal mind bújába
Tiszából a Dunába.

Megmondom a Tiszának:
Mondja meg a Dunának:
Küldje vissza a halat...
Itt várjuk a kert alatt.

Csitt, csendesen, ha mondom!
Jaj de nehéz a horgom!
Béka biz ez, nem potyka
Edd meg, ha sírsz, Ilonka!

MOCSKOS PALI

Mocskos, szurtos mindig Pali,
Mert nem szeret megmosdani.

Megharagszik a mosdótál:
Megállj, megállj, te mocskos Pál!

Mocskos Pali szalad, szalad,
Kiabálja, hogy: nem szabad!

Utoléri a mosdótál:
Megfogtalak, te Mocskos Pál!

S megfürdeti, megmosdatja
Cirmos cica meg kacagja.

**„Ne félj tőlem olyan nagyon,
Amért két nagy szarvam vagyok.”**

JÁNOS GAZDA SZAMARA

Jó, hogy itt jársz, te drótos tót,
Gyere te is futni!
Fogja el a szamaramat,
Kerékpáros úrfi!”

... Kerékpáros, drótos tót is,
Zsupsz, egy nagy árokba!
Karcú lábú, fűrge csacsi
Könnyen átugrotta.

S túl az árkon szamártövis
Hívta meg ebédre;
János gazda ott is lelte
Vígán legelészve.

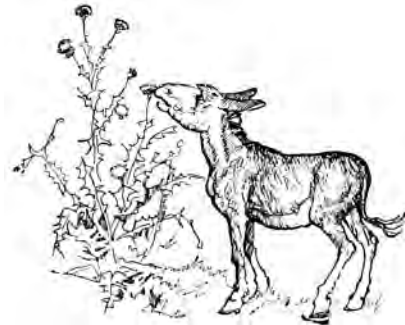

János gazda szamara már
Unta a jó kosztot,
A fejibe tán valami
Harmatos fű forgott.

„Szamár voltál, az is maradsz!”
S rá egy nagyot vágott:
A csacsi meg helybehagyta:
Háromszor i-á-zott.

„Én góréért nem cipelek,
Mindig ennyi terhet!”
S kapta magát, nagyot gondolt:
Kinn a mezőn termett.

Észrevette János gazda,
Loholt is utána:
„Hova szaladsz, te nagy szamár?
Fülesek butája!

ICINKE-PICINKE

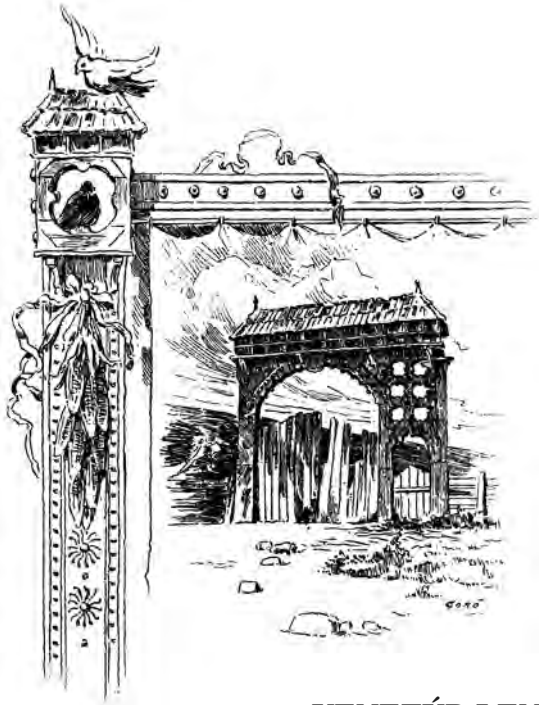
Volt egyszer egy icinke-
Picinke Zsuzsika,
Kezében egy icinke-
Picinke muzsika.
Húzta azt az icinke-
Picinke muzsikát,
Mulattatta icinke-
Picinke Zsuzsikát.
Hallja azt az icinke-
Picinke kis cica:
„Hagyd el, hagyd el, icinke-
Picinke Zsuzsika!
Szebb ám az én icinke-
Picinke muzsikám!
Hallgasd meg csak, icinke-
Picinke Zsuzsikám!”
Dorombol az icinke-
Picinke kis cica,
Mosolyog az icinke-
Picinke kis Tisza:

„Szebb ám az én icinke-
Picinke muzsikám!
Hallgasd meg csak, icinke-
Picinke kis cicám!”
Vonít-vonít icinke-
Picinke kis Tisza,
Kacag-kacag icinke-
Picinke kis cica.
Bántja ez az icinke-
Picinke kis Tiszát,
Megrohanja icinke-
Picinke kis cicát.
Uccu! elfut icinke-
Picinke kis cica,
Uccu! nyomba icinke-
Picinke kis Tisza.
Mulattatja icinke-
Picinke Zsuzsikát,
Húzza azt az icinke-
Picinke muzsikát.

CSALI MESE

Nyúlháj, daruháj
Hol voltál te, kisdaróci,
Nagydaróci kis Mihály?
– Seholházán, Nekeresden,
Meg is leltem, mit kerestem:
Nagy lagzi volt egy kis házban,
Lehettünk vagy háromszázan.
A szoba sarkába’
Duna, Tisza zsákba’.
Húzták a cigányok
Táncolt gazdag, szegény,

De legszilajabban
Ropta a vőlegény.
Mondtam neki:
„Lassabban, hé!
Meglásd, hogy megbánod:
A sárga rézsarkantyúddal
Kírúgod a zsákot.”
Nem hallgatott a vőlegény
Ám az okos szóra,
Olyanokat ugrott, mintha
Vadkecske lett volna.
Nagy mulató kedvében
Se hallott, se látott;

VENETÚR LENCSÉJE

*Székelyföldön történt, de nem Marosszéken,
Sem pedig Csíkszéken, hanem Háromszéken.
Ebédel Venetúr, lencse ám az ebéd,
Beszélget magában, duruzsoló beszéd:*

„Lencse, borsó, kása mind Isten áldása,
Egy kis füstölt kolbász de jó volna rája!
Több nap ám, mint kolbász... mostoha szerencse...
Kolbász nélkül is jó székelynek a lencse.

Ott fõnn a kéményben van még egy kolbászom,
Nem bántom, nem bántom! Ünnepnapra szánom.
Kevés a zsírzóm is, elfogy nemsokára,
Sovány vagy, sovány vagy, lencse, borsó, kása!”

Ajtaján ép’ ekkor kopogtat valaki,
Venetúr nem mondja: tágasabb odaki!
Venetúr azt mondja: „bújj be magyar, vagy tót!”
S egy fiatal utas nyitja rá az ajtót:

MAGYAR VAGYOK

Magyar vagyok, magyar; magyarnak születtem,
Magyar nótát dalolt a dajka felettem,
Magyarul tanított imádkozni anyám
És szeretni téged, gyönyörű szép hazám!

Lerajzolta képed szívem közepébe;
Beírta nevedet a lelkem mélyébe,
Áldja meg az Isten a keze vonását!
Áldja meg, áldja meg magyarok hazáját!

Széles e világnak fénye, gazdagsága
El nem csábít innen idegen országba.
Aki magyar, nem tud sehol boldog lenni!
Szép Magyarországot nem pótolja semmi!

Magyarnak születtem, magyar is maradok,
A hazáért élek, ha kell, meg is halok!
Ringó bölcsőm fáját magyar föld termette,
Koporsóm fáját is magyar föld növelje!

A KÖLTŐ SZÍVE *

A költő szíve régen porladoz,
De él, de ring minden szívben dala;
Kettétörött bár a zengő arany lant,
Hallik ma is bűvös-bájos szava.
Tavaszt fuvall rég elcsillant időkből,
Rég elvirult, napos, rózsás mezőkről.

Kelj föl porodból, Isten lantosa!
Varázsold egyé törött lantodat!
Mít álmodtál babéros sír ölében?
Pengesd ki húrján legszebb álmodat!
Dalolj, dalolj, jövőre szebb időkről,
Nyiladozó, napos, rózsás mezőkről!

* *Petőfi Sándor*

Budapest, 1909. december 25. Előfizetési ára egész évre 10 korona. Félévre 5 korona. XX. évfolyam. Karácsony.
 Negyedévre 2.50 korona. Egyes szám 20 fillér.

Szerkesztett illusztráció. Az 1909. december 25.-i szám címlapján a *Karácsonyfa* c. vers feletti kép szerepelt.

Szövegét írta Pósa Lajos. — Zenéjét szerző Kohányi Sámuel.

Vigan.

Ra-gyog a szép ka-rá-csony-fa, Az ég-ből egy

 an-gyal hoz-ta; Te-le rak-ta min-den jó-

 val. A-rany di-ó, mo-gyo-ró-val.

Baba, galamb, fehér bárány,
 Füge, citrom csüng az ágán;
 Ruha, cipő, kis kötő is,
 Ni még háló-fejkötő is.

Rózsi csak azt vizsgálgatja:
 Vajjon virgács nines-e rajta;
 A jó angyal elfeledte,
 Se baj, hozott mást helyette.

Csillog a szép karácsonyfa,
 Nézegetik jobbra, balra;
 Kerül, fordul a sok vendég,
 Csak karácsony leune mindég!

Jakab Ödön:
KATONA LESZEK ÉN

Katona leszek én,
Ha majd nagyra nőttem,
Meg is védem mindig
Az én szülőföldem.
Nemcsak szülőföldem,
De egész hazámat,
Ha valamelyik nép
A hazámra támad.

Apámat, anyámat
Szeretem én nagyon,
De, ha kell, hazámért
Őket is elhagyom.
Nem panaszkodhatja
Azt senki föl nekem,
Hogy hazámat én a
Legjobban szeretem.

Szép is az én hazám,
Legszebb a világon,
Büszke vagyok, ha künn
A mezőit járom:
Mikor nyílik a rét
Tavaszi napfényen,
Több virág terem ott,
Mint csillag az égen!

De a legszebb virág
Akkor fog teremni,
Ha majd szép hazámért
Harcba fogok menni,
S véretem hullatva
A rétek fűvére:
Piros virág lesz ott
Az én szívem vére.

Heltai Jenő: A RIKKANCS

Akkora csak, mint az öklöm,
Hanem olyan eleven!
Hangos lesz az utca tőle,
Mikor fürgén megjelen.

Hóna alatt esti ujság,
Kinálgatja lelkesen,
Vágtat vele, mint a szélvész,
Meg nem áll egy percre sem.

Alig látod, máris eltűnt,
Ni, a kópé, ott rohan!
Krajcárkáit a zsebében
Szorongatja boldogan.

Megállítja őt a sarkon
Az ujságért egy nagy úr,
Ki is veszi a tárcáját
S mosolyogva belenyúl.

Krokodilbőr a tárcája,
Ezüst rajta a veret,
Csak úgy duzzad a sok pénztűl,
Bankó van bent, egy sereg.

Az aranyból, az ezüsből
Kihalász egy koronát
S az ujságért a rikkancsnak
Mosolyogva adja át.

„Tartsd meg, fiam, az egészset...”
S mosolyogva megy tova.
Áll a rikkancs... a kezében
Ott a fényes korona.

Áll a rikkancs... csak egy percig,
Azután meg futni kezd...
Ott megy az úr... utoléri...
S kipirúlva mondja ezt:

„Nagyságos úr, itt a pénze,
Én ezt el nem vehetem,
Az ujságért nem jár ötven,
Egy krajcár jár csak nekem.”

Jóságosan mondja az úr:
„Sohse bánd, ha én adom,
Hát fogadd el ajándékba,
Hadd legyen egy jó napom!”

Áll a rikkancs, büszkén, bátran
S fejét rázza azután:
„Ha ezt a pénzt elfogadom,
Alamizsna lesz csupán.

Bár, igaz, a nyomorúság
Volt tanító-mesterem:
Nem tanított koldulásra,
Van énnekem kenyerem.

Fényes ingyen koronánál
Nékem százszor kedvesebb
Az a kopott kis krajcárka,
Amit magam keresek.”

S visszaadja a nagy úrnak
Azt a fényes koronát.
Az nagyot néz... és a rikkancs
Fütyörészve megy tovább.

PÓSA LAJOS

NEGYVENESZTENDŐS

IRÓI JUBILEUMÁT

írók, újságírók, a magyar társadalom
előkelőségei s a székesfőváros iskoláinak
részvétele mellett

1914 JUNIUS 7-IKÉN,
vasárnap délelőtt pont 10 órakor

ünnepeljük meg a

Millenáris versenypályán. (VII. kerület,
Thököly-út).

Belépőjegyeket ingyen kap

a közönség a nagybizottság hivatalos helyiségében
VI. Andráshy-út 18. II. emelet - a köveskező könyv-
kereskedésben: SINGER és WOLFFNER VI. ker.,
Andráshy-út 18. szám. PFEIFER FERDINAND
IV. Kossuth Lajos-utca 7., RÁTH MÓR IV. ker.,
Váci-utca 30. és ezenfelül az ünnep színhé-
lyén is, a tribünök bejáratánál.

**A nagybizottság
elnöksége.**

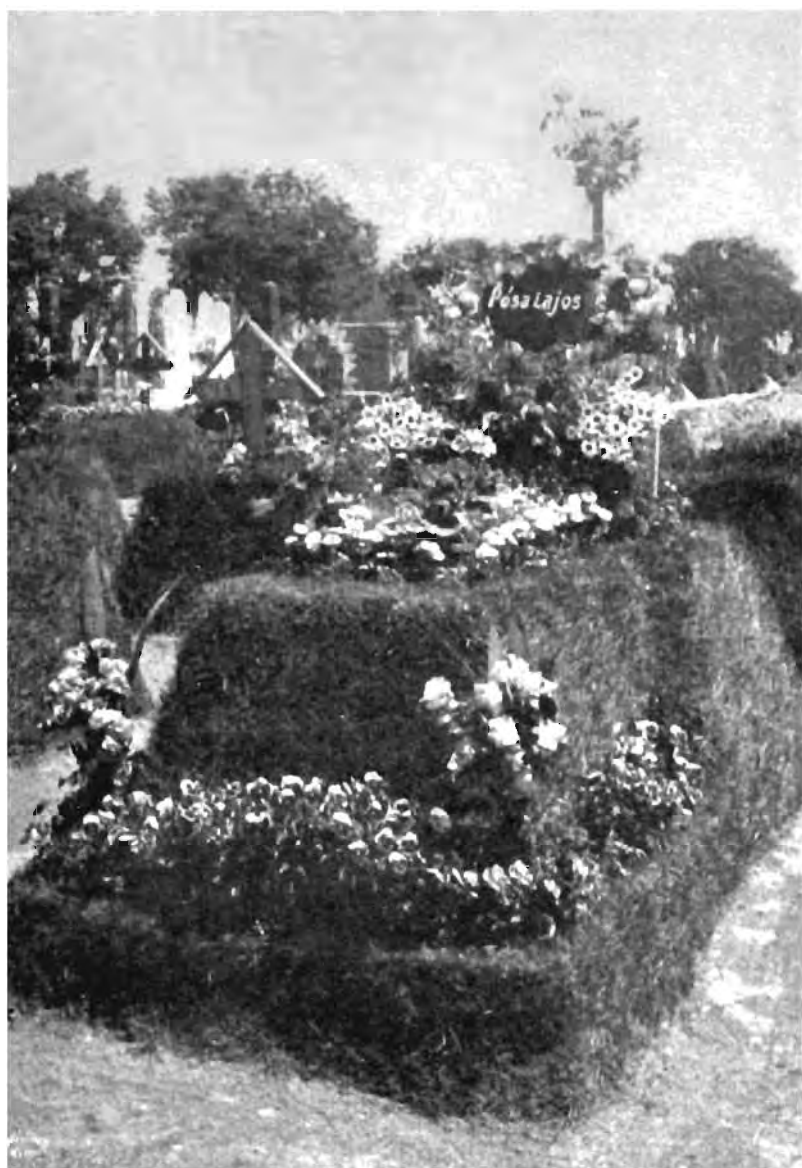

Pósa Lajost temetjük...

Ezernyi ezer magyar gyermek kis szívének fájdalmas dobogása kíséri édes anyaföldjébe, végső szerény hajlékába.

Mi magyar írók nemcsak a költőt és barátot veszítettük el benne, hanem egy hatalmaskezű úttörőnket, aki a mi írásaink számára hétről-hétre, szívós kitartással és hő szeretettel egy-egy újabb darab hazát szerzett. Ezt a jelentős művét éppen nekünk nem szabad elfelejtenünk.

Pozsonytól Brassóig tart a magyar világ. Meg-megszaggatják idegen szigetek, testébe mélyen belenyúlnak idegen nemzetiségek. Ahol a magyar nyelv találkozik idegen nyelvekkel, a határszéleken állandó veszedelem fenyegeti nyelvünk életét. Ha ott fogy a határ: annak a nyelvnek birodalma, amelyen mi elmondjuk érzéseink titkait, adjuk tudásunk gyümölcsét, egyre jobban megszűkül és a magyarság legszebb, legtisztább hangjai süket fülekre találnak. Itt segített nekünk Pósa Lajos, élete műve itt emelt védőbástyákat, itt ásott a hódító hadjárat számára támadó futóárkokat. Kevesen tudnak erről a nagy művéről, pedig az éppen a magyar írók szemében valóságos honszerző munka volt. A véletlen folytán közvetlen tapasztalatból mondhatok róla egyet-mást s el kell ezt mondanom e frissen hantolt sír előtt, hogy lássák rajta azt a babérkoszorút, amelyet verejtékes munkával maga Pósa Lajos munkája font a kis fakeresztre.

Gracza János: VIRÁGOK EGY SÍRRA

Pósa Lajos emlékezetére

I.

Kerepesi temetőbe
Virágos sír domborul,
Ha oda száll a kis madár,
Dalos kedve elborul.
Tudjátok-e, fiúk, lányok,
A madár mit csicsereg?
A virágos sírdomb alatt
Pósa bácsi szendereg!

Kerepesi temetőbe,
Ha arra visz utatok:
Pósa bácsi sírja mellett,
Ti is meg-megálljatok!
Könnyes szemmel, ha ránéztek,
Dobbanjon meg szívetek –
Még a zúgó szellőben is
Nektek dúdol éneket!

II.

Ha gügyög a magyar gyerek,
Zengő szóval, bátran;
Tudjátok-e, ki beszélget
Abban a nótában?

Pósa bácsi szíve dobban,
Lelke muzsikálgat –
Ő dalolta minden szavát
Annak a nótának!

V.

Ha te jössz meg, kikelet,
Szunnyadó föld álma:
A sok nyíló virágot
Szórjad a sírjára!

Dalos madár, csicseregő,
Ötet ringatgassa;
Kósza szellő, fecsegő,
Ötet altatgassa.

Ha ébredez az erdő,
Hagyja el lakója;
Ne szóljon már sehol se,
Csak sírján a nóta.

Zengő dala kacagjon,
Sírjon minden szájon;
Nem tud annál különbet
Senki a világon!

Ha próbál is valaki
Más hangú gitáron,
Annál szebben egy se szól
Piros gyerekszájon!

(1916)

Móra Ferenc: PÓSA LAJOS SÍRJÁRA*

Költő sírjára... Régi téma.
Dalt mégis errül mondok én ma,
S szíved porára, mesterem,
Ibolya-csokrul ráteszem.

Ott termett, hol a Tisza árja
Királyi képet ölt magára,
Míg behódol kanyaros
Futással a szilaj Maros.

Ott termett, ahol délibábos
Tükörbe néz a régi város.
Puszták ölén álomsziget,
A dús, a bús, a hû Szeged.

Hol az idő sosem sietve,
Járja inkább halk-lépegetve
Mohos fejû házak sorát,
Mik őrzik lábaid nyomát.

Ó, ott sokat elemlegetnek!
Ott még a szívek melegebbek,
S az emlék nem úgy múlik el,
Mint meleg arcon a hópehely.

Ott még az emlék drága szőnyeg,
Friss színt selymébe egyre szőnek
Aranyszálakból hû kezek,
Múló és nyíló életek.

Ott dalaid muskátlibokra
Mindig nyit a kis ablakokba
S a tanyai pásztorgyerek
Aján kesergőd kesereg.

S hol sárgarigók enyelegnek,
Márványhegedûs a ligetnek
Árnyán csak rólad muzsikál,
Nagy birodalmú dalkirály!

S apród, ki voltam udvarodba,
S most dalcokort teszek sírodra:
Én is csupán azt hoztam el,
Mit a te földed megnevel.

Vagyok nótázó emberecske,
Magam zugának méla tücske,
Nem hangszer, mely csodákat ont:
Mezőkön csendülő kolomp.

Dalomnak nincs sok cifrasága:
Mint almafa virágos ága,
Magától nyílik, s hervad el –
Csak almát soha se nevel.

Rözszetüzem nem látszik messze,
Magamnak ég csak híves este,
Hamvát befödi az avar,
De míg ég: tiszta és magyar.

S ha nincs is egyéb benne semmi,
Már szívemet sírodra tenni
Élő virágul rá merem,
Áldott tanító-mesterem!

* Székfoglaló a Petőfi-társaságban; felolvastatott 1916. III. 12.-én

Gyökössy Endre: JÓKAI ÉS AZ ÉN ÚJSÁGOM

Pósa bácsi, *Az Én Újságom* alapítója úgy szerette a magyar gyermekeket, hogy a mindmáig legnagyobb mesemondót, Jókai Mórt is rábeszélte arra, hogy engedje át *Az Én Újságom*nak egyik hosszabb elbeszélését. És Jókai engedelmeskedett. Így jelent meg a szépséges *Rózsák szigete** sok-sok évvel ezelőtt folytatásokban, *Az Én Újságomban*. A magyar gyerekek nagy gyönyörűséggel olvasták a szépséges történetet. Jókai Mór egyszerre legkedvesebb írója lett *Az Én Újságom* kis olvasóinak.

Egyszer Bajza-utcai háza előtt sétálgatott a nagy magyar író. Éppen arra járt *Az Én Újságom* egyik olvasója is édesapjával. A kisfiú félegyházi gyerek volt. Azért hozta édesapja Budapestre: hadd lássa meg az apró magyar legényke a szép fővárost. A félegyházi magyar ember messziről megismerte Jókait. Megszólalt:

– Nézd csak, fiam, az a sétáló bácsi Jókai.

– Jókai, aki *Az Én Újságomban* a „*Rózsák szigetét*”-t írta? – kiáltott fel a fiúcska örömmel. – Az, az!

S akkorra már közelébe is jutottak Jókainak. Az okos magyar gyerek bátran és illedelmesen Jókaihoz lépett. Köszönt és így szólította meg a halhatatlan mesemondót.

– Jókai bácsi, olvastam *Az Én Újságomban* a „*Rózsák szigetét*”-t. Nagyon szép volt. Igazán meg vagyok elégedve Jókai bácsi írásával.

– Köszönöm, kisfiam! – felelt mosolyogva a nagy író.

– Tessék máskor is írni! – buzdította búcsúzás után még a félegyházi fiúcska Jókait.

– Írok, írok, fiacskám! – nyugtatta meg az okos gyereket Jókai.

Másnap már *Az Én Újságom* szerkesztőségébe sietett a drága mesemondó. Boldog dicsekedéssel mondta el Pósa bácsinak a kedves történetet. Majd azt is hozzátette: – Írásaimért ennél szebb kitüntetést még nem kaptam!

Pósa bácsi elmesélte Vágó Pál híres festőművésznek ez aranyos történetet és Vágó Pál megfestette azt a képet, amit most *Az Én Újságom* címfelédélén láthatok.

Az eredeti kép Pósa bácsi haláláig *Az Én Újságom* szerkesztőségében, Pósa bácsi íróasztala felett függött.

S a kép előtt mondta el húsz évvel ezelőtt nekem is Pósa bácsi a kép itt megírt történetét.

* *Az Arany ember* c. regény Bródy Sándor által átdolgozott változata, a serdültebb ifjúság számára.

AZ ÉN UJSÁGOM

KÉPES, GYERMEKLAP

ALAPITÓTTA: SZERKESZTI:
PÓSA LAJOS **GAAL MÓZES**

MEGJELENIK MINDEN HÓNAP 1., 10. és 20-ÁN.

Budapest, 1925. január 20.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:
 Negyedévre 25,000 korona
 Jugoszláviába negyedévre 85 dinár
 egyes szám 4,30 dinár
 Romániába 70 lei
EGYES SZÁM ÁRA 3000 KORONA

XXXVI. évfolyam, 3. szám.

Jókai
és a kis
magyar fiú.

<i>Látogatás Pósa bácsinál</i>	5	Tréfa	46
<i>Nagy László:</i>		Hova lett a korpa?	46
<i>Pósa Lajos gyermekvers-költészete</i>	9	Vadász	46
		Egy-kettő	46
A Lepke	21	Levél	47
Tu-ú, tu-ú, tu-ú!	22	Föl is út, le is út...	48
A kis balta	23	Karikázás	48
A pacsirta	25	Diri-diri dongó	49
Teri baba első sétája	26	Iluska és a cicuska	49
Áll a baba, áll...	26	Csitt, csendesesen...	50
Jár a baba, jár...	26	Mocskos Pali	50
Hintóka-ringóka	27	Lakzi a konyhában	51
Hahó! Hahó!	28	Samu	51
Anya meséje	28	Mindig esik az eső!	52
Altatódal	29	Erdőben	52
Bölcsődal	30	Tánc	54
Jó éjszakát!	30	A bogarak piktora	55
Mese a csiga-bigáról	31	Labdarózsa	55
A patak és nefelejcs	32	A vásáros bogarak	57
Ima	33	Csiga	58
Három szép pillangó	34	Csiga-biga gyere ki!	59
A pille	35	Ki tud jobban futni?	59
Nagyapó sípja	36	Kacor király	60
Felfordult a kocsi	38	Dongóvári Péter	65
Beteg a kisbaba	38	Tavi béka, éhes gólya	66
A hős Domokos	39	Tülökvár	68
Tamás	39	Mese, mese, meskette	69
Virágos kert	40	János gazda szamara	70
Az elveszett pápaszem	40	Csutak Matyi sípja	71
A nagy cipő	42	Juhászbojtár	71
Az első csizma	43	Icinke-picinke	72
Levél Katikának	44	Csali mese (Nyúlháj, daruháj)	72
Tavaszkor	45	Csali mese (Mese, mese, pillangó)	73

Cicaiskola	74	Csitt, csendesen!	117
Hopp, cicuskám, kiséger!	75	Karácsonyfa	118
Egérgyűlés	75	<i>Sas Ede:</i>	
Egér	77	<i>Szarka, holló, fülemüle</i>	119
Gróf Tarisznnyás Peti	77	<i>Bársony István:</i>	
Mese a cipős, csizmás nyulakról	79	<i>A fehér egérek</i>	123
A fehér vadász	79	<i>Gracza János:</i>	
A kis prücsök	80	<i>Barucza Péter galambja</i>	125
Szöcske úrfi	81	<i>Nógrádi Pap Gyula:</i>	
Csali mese (Erdőben, berdőben)	82	<i>A kis majom</i>	127
A kijátszott róka	82	<i>Telekes Béla:</i>	
Csupa koma	87	<i>Kotkodács</i>	128
Őzike	88	<i>Krúdy Gyula:</i>	
Tulipántos láda	89	<i>A Rákóczi-torony csókái</i>	129
János doktor	90	<i>Andrássy Gyuláné grófné:</i>	
Mese egy szép királylányról	91	<i>Krasznahorka büszke vára</i>	131
A egyszeri királyfi	91	<i>Jakab Ödön:</i>	
A furfangos csizmadia	93	<i>Katona leszek én</i>	132
Venetúr lencséje	96	<i>Móra Ferenc:</i>	
A haza	102	<i>Küsmödi uram aranyai</i>	133
Dal a hazáról	103	Mek-mek-mek!	135
Magyar vagyok	104	<i>Heltai Jenő:</i>	
A költő szíve	104	<i>A rikkancs</i>	136
Aratás előtt	105	<i>Egri György:</i>	
A kis növendék	106	<i>A vándorló karácsonyfa</i>	137
A rigó	106	<i>Móra László:</i>	
Ősszel	107	<i>Gingalló</i>	140
Diófa	107	Szent Anna taváról	141
Fecskemadárt tudakozom...	108		
Esik a hó	108	<i>Lőrinczy György:</i>	
Száraz ágon	109	<i>Pósa Lajos</i>	147
A hó	109		
A fenyőfa álma	110	<i>Az „Új Idők” búcsúja –</i>	
Karácsonykor	110	<i>Pósa Lajost temetjük...</i>	156
<i>Gaál Mózes:</i>		<i>Gracza János:</i>	
<i>Karácsonyi gondolatok</i>	112	<i>Virágok egy sírra</i>	160
<i>Mikszáth Kálmán:</i>		<i>Móra Ferenc:</i>	
<i>A ló, a báránka meg a nyúl</i>	114	<i>Pósa Lajos sírjára</i>	161

<i>Gyökössy Endre:</i>		<i>Kun Miklós Jenő:</i>	
<i>Jókai és Az Én Újságom</i>	162	<i>Felébredhet-e végre Pósa Lajos?</i>	167
<i>Baja Mihály:</i>		<i>Benedek Elek parlamenti</i>	
<i>Pósa Lajos ébresztése</i>	164	<i>beszéde – 1888. február 9.</i>	173
<i>Kiss – Péterfy – Pósa – Tihanyi:</i>		<i>Pósa Lajos munkáiból –</i>	
<i>Verses könyv – Előszó</i>	165	<i>Irodalom</i>	179

*Pósa Lajos és hitvese, Andrásy Anna Lília
Síremléke a Fiumei úti Sírkertben; 9 – 1 – 100*

Pósa Lajos verseinek címe előtt az ő szerzőségét külön sehol nem tüntették fel.